

han næsten glemte at takke og straks begyndte i ret udfordrende Tone at kritisere »Falkens« Artikel og beklage sig over dens Meningsløsheder.

Dyhring hørte en Stund ganske ligegyldig paa ham og bad ham derpaa med den elskværdigste Haandbevægelse at tage Plads.

Disse to, omtrent jævnaldrende unge Mænd, der satte sig der overfor hinanden, hver i sin himmelblaa Silkelænestol, og kastede Benene overkors, havde — trods al ydre Ulighed — en hel Del tilfælles, ligesom deres Livsforhold oprindelig ikke havde været synderlig forskellige. Otto Dyhring var — ligesom Per — et hjemløst Barn, Søn af en forgældet og udsvævende Officer, der efter et Par Aars Ægteskab havde lagt sin Kone i Graven og siden var død for egen Haand. Efter at være bleven opdraget hos nogle Slægtninge i Provinsen var den unge Otto i Attenaarsalderen kommen til København som Student, fattig og forsømt men — ligesom Per — fast besluttet paa for enhver Pris at gøre sin Lykke og skaffe sig Oprejsning for Barndomstidens Afsavn og Ydmygelser. Uden Anfægtelser af nogen Art og med en instinktmæssig Fornemmelse af, hvor Aladdins-lampen for Tiden laa skjult, havde han kastet sig ind i Journalistiken, der netop i de Aar efter udenlandsk Mønster havde brudt Politikens Overmagt og lagt Hovedvægten paa et mangfoldigt, literært bearbejdet Nyhedsstof. Uden at eje nogen stor